

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 9.

(409.)

Vol. 18.

satellite **1-416**

Thursday,

May 8,

2008

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Finále jako vyměněné

Od loňského jubilejního 20. ročníku nezůstal v Plzni kámen na kameni. Vše bylo letos trochu jinak. Staré útulné kino *Elektra* již není kinem, ale je z něj tržnice. Na štěstí nedaleko od středu města vyrostl nový multiplex, kde se prodává popcorn a hamburgery. To však neovlivnilo návštěvnost festivalu. Zatímco v *Elektrě* se každou chvíli otevřely dveře a plátno osvětlil sluneční paprsek, multiplexu se sebemenší chyba neodpouští. Skutečností ale je, že při zahájení předpremiérového filmu Olgy Dabrowské *Kuličky* byl film mírně rozostřen, v závěru byl zvuk sveden pouze do levého kanálu a během závěrečných titulků se rozsvítilo, aby se diváci při odchodu nepřizabili, což se na festivalech nedělá. Během následujících dnů se promítání někdy zlepšilo, ale jindy i několik minut chyběla spodní nebo horní část promítaného filmu. Vždy však při závěrečných titulkách bylo zatroubeno k odchodu, ačkoliv u několika filmů se po titulkách ještě objevil jakýsi doslov, o který spěchající diváci přišli a ti, kteří zůstali neviděli přes odcházející diváky. Inu, automatika.

Prvním příjemným překvapením však byl úvodní film. Skládal se ze čtyřech povídek, ze čtyř výpovědí o životě. První příběh je na pískovišti, kde si malé děti hrají na svatbu. Holčička ukazuje chlapečkovi, jak se má při svatbě chovat, vymění si prstýnky a pokud čekáte něco neslušného, tak se nedočkáte. Hra v tomto momentě končí. Nastává další hra, děti jdou hledat poklad. S nimi se rozběhne za pokladem i chlapeček, jenže holčička ostře zasáhne a řekne: „Jsi teď ženatý, zůstaneš na pískovišti!“ a je vymalováno. Chlapeček s kyselým obličejem musí dělat bábovičky.

A to byly za námi teprve asi první dvě minuty filmu a ještě se neobjevily ani úvodní titulky. Radim Hladík před časem řekl: „My (generace narozená po válce) jsme věděli, co chceme říci, ale nevěděli jsme, jak to říci. Dnešní generace ví, jak to říci, zná dokonale techniku, výrazové prostředky, ale neví, co má říci.“ V tomhle filmu však bylo vidět, že autorka scénáře a režisérka věděla, co chce říci. Na plátně se neobjevil ani jeden ze sedmi známých herců, kteří se objevují v různých obměnách téměř v každém filmu, jako kdyby se

REŽISÉRKA OLGA DABROWSKÁ A JAN BURIÁN NA FESTIVALU FINÁLE

navazovalo na Miloše Formana či Dušana Hanáka, kteří se nebáli šáhnout po neznámých hercích či dokonce nehercích. Tehdy se objevily zázračné osobnosti jako Vladimír Pucholt v *Černém Petrovi*. Olga Dabrowská nešla do tradičních barrandovských ateliérů, ale druhou povídku točí v rozpadlé, vytunelované kladenské *Poldovce*. Nestává se často, aby nás hned první festivalový film, vlastně předpremiéra při zahájení tolik oslovil, že bychom interview natočili právě s režisérem či režisérkou filmu, který byl při slavnostním zahájení. Výhodou *Finále* bylo v minulosti právě to, že s režisérem i s herci se dalo hovořit přímo na schodech starého kina *Elektra*. Tím, že zmizelo kino *Elektra* zmizely i schody, které jsme museli nahradit útulnou kavárnou *Měšťanské besedy*, kde se vše s výjimkou promítání soutěžních filmů odehrávalo. Po večerním představení jsme se dohodli, že nebudeme ranní ptáčata a že se zde sejdeme dopoledne, či spíše v poledne, o půl dvanácté. Jenže prostředí v hotelu *Rous* bylo tak neuvěřitelně příjemné a internet s e-mailly tak neuvěřitelně nepříjemný, že jsem najednou pohlédl na hodinky a zjistil, že je tři minuty po dvanácté. Vypnul jsem počítač a vyrazil do *Měšťanské besedy*, ale nikdo tam nebyl. Posmutněl jsem, že jsem propásl exkluzivní rozhovor a začal se chystat na myšlenku, co o filmu napíšu. Když tak asi půl hodinky medituji, najednou se objeví režisérka. Bylo jasné, že za chvíli odjíždí do Prahy. Neodjela však a my jsme konečně při *dobré vodě*, která stála více než kafe, jež bylo jako doprovod k té *dobré vodě*, mohli zapnout magnetofon a začít si povídat. Než jsme ho vypnuli,

uběhlo dalších čtyřicet minut a bylo pořád o něčem hovořit. Po chvíli si k nám přisedly i herečky, které hrály v druhé povídce.

ABE: Olgo, jak dlouho jste dělala tento film?

OD: Začala jsem ho dělat asi před třemi lety, kdy jsem oslovila Čestmíra Kopeckého, jestli by nechtěl se mnou udělat film. Příjemně mne překvapilo, že souhlasil. Je to člověk, který vás během natáčení nesmírně obohacuje. Takže už při tom prvním telefonátu mi dal strašně moc nápadů. Byl to několikahodinový telefonát. Najednou jsem cítila, že by to mohl být hlubší film.

ABE: Byly tam čtyři povídky, mohla byste říci, o co v nich jde?

OD: První snad ani není povídka, spíše je to skeč, která se jmenuje *Svatba*. Holčička se na dětském hřišti vdá za chlapečka. Potom, když se chlapeček ožení a chce jít hledat poklad, protože to bere jako hru a chce si hrát na něco jiného a děti se rozebíhají, že půjdou hledat poklad, tak holčička mu řekne: „Ne, ne, ty už nikam nepůjdeš, jsi ženatý a zůstaneš tady se mnou.“ Už mu to začalo.

Druhá povídka *Maminčin andílek*, to je o teenagerkách a hlavní postava, ten andílek, je na půl dítě a na půl už ženská. Je to holka, která strašlivě miluje a lpí na své mamince. Tatínka nemá. Maminku chce jen pro sebe a žárlí, když má maminka někoho jiného ráda. V tom je zcela dětská, ale už k tomu používá naprosto ženské zbraně, takže vlastně diskvalifikuje maminčina partnera tím, že ho svede a pak ho vlastně vydírá, aby maminku nechal a aby ji měla jen pro sebe.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 6

SATELLITE 1-416
MEDIÁLNÍ PARTNER